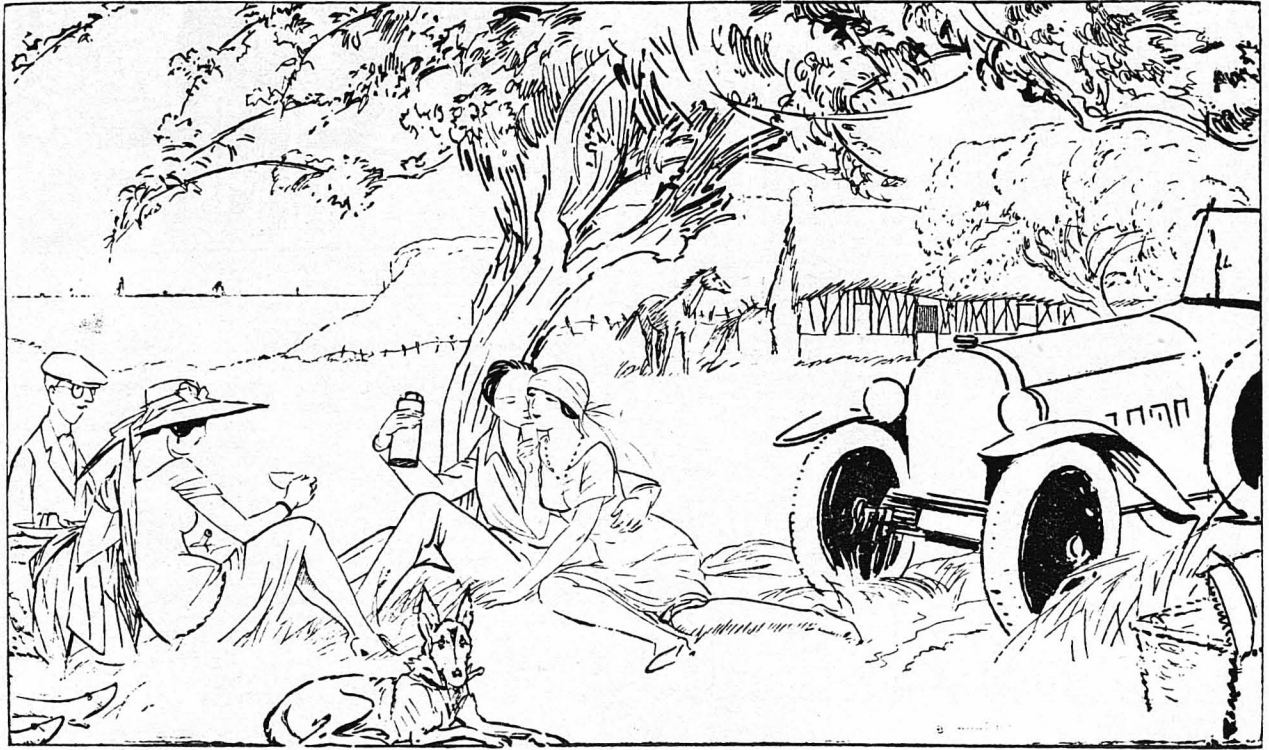

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΕΣ ΣΤΗ ΓΛΥΦΑΔΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(ΤΟΥ ΟΚΤΑΒ. ΜΙΡΜΠΩ)

Μ Π Ρ Ο Σ Τ Η Π Ε Θ Α Μ Ε Ν Η

μάρμαρα Πιπέρης κατέβη από την σούσαν του εμπρός εις τὸ μαγαζί τοῦ γαμπροῦ του τοῦ Τσακίστρα, ἔδωσε τὸ ἄλογο σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο χαλκά, προσηρμοσμένο στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ ὅπου τρεῖς φορές ἔδοκίμασε ἂν ἦταν γερὸς ὁ κόμπος, ἐμπήκε τέλος στὸ χασάπικο χτυπώντας τὸ καμιστῆρα του. Ὁ σκύλλος πού ἐκοιμόταν στὸ κατώφλι ἐσηκώθηκε γυυλλίζοντας καὶ ἐπήγε νὰ πῆσι πάρα πέρα. Τὸ μαγαζί ἦταν ἐρημὸ καὶ ἐπειδὴ ἦταν Σάββατο, δὲν εἶχε πολλὰ κρέατα. Ἐνα τέταρτον βοδιοῦ σχεδὸν μαῦρο κρεμόταν στὸν κόκκινο κορμὸ τοῦ δένδρου. Σὲ μιὰ γωνία κόκκαλα καὶ λίγη σφουρισμένα ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν καὶ μιὰ βρώμα ἐβγαίνει ἀπ' ἐκεῖ, ἐμετικὴ βρώμα θανάτου.

— Ἔδω εἶσαι Τσακίστρα. Ἐ! Τσακίστρα!

Ὁ Τσακίστρας ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸ καφενέ. Ἐσκουπίσε τὰ χεῖλη του μὲ τὴν ἀνάποδὴ τοῦ χεριοῦ του, ξανάναψε τὴν πίπα του καὶ ἔτρεξε λέγοντας:

— Ἐδὼ εἰμ' ἐδὼ.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν πεθερὸ του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χερί.

— Τὶ χαμπάρια μάρμαρα Πιπέρη;

— Δόξα σ' ὁ Θεός. Ἐοὐ τί γίνεσαι;

— Καλά. Θέλει σαγὸν τ' ἄλογο;

— Ὅχι ἔφαγε κι' ἤπιε τὸ πρωὶ ἓνα περιδρόμο. Ἐρχομ' ἀπὸ τὸ παζάρι τοῦ Σασάν κι' εἶμαι κουρασμένος.

— Ἐ, ποὺλησες καλὰ τὰ κοτόπουλα;

— Καθὼς ἔφτασα στὸ Μῦλο, τὸ παιδί τοῦ Θεοδώρου μούδωκε τὰ κακὰ μαντάτα γιὰ τὴν γυναῖκα σου. Τὸ λοιπὸν δὲν ἐξέζευξα καθόλου, μονάχα ἔδωσα ἓνα δεμάτι σαγὸν στὸ ζῶ καὶ γύρισα πάλι πίσω.

Ὁ χασάπης ἐπήρε τὴν πίπα του, ἐτίναξε τὴ στάχτη στὸ τακοῦνι τῆς ἀρύβλας του καὶ εἶπε:

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια. Τὰ ξημερώματα κατὰ τῆς δύο ξεψύχησε.

— Στάς δύο αἰ; εἶπεν ὁ Πιπέρης κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ντσοῦ, ντσοῦ, ντσοῦ! Εἶδες ἐκεῖ! Τὶ διάλοιο τὴν ἐπίασε;

Ταμπλᾶς τῆς ἤρθε;

— Δὲν ἦταν νταμπλᾶς, ὄχι. Τῆς ἤρθ' ἀπὸ τὴν κοιλιά. Ἡ κοιλιά τῆς φρούκαωσε... Ἐφύναξε, ἐμπήξε κατὶ φωνάρες! Κι' ὕστερα ξεψύχησε: Ἐστὶ πέθανε. Μὰ δὲ θὰ μοῦ βγάλῃ κανένα μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

— Τὶ ἰδέα;

— Νά! Εἶνε τώρα καμμιά δεκαπενταριά μέρες, πού ἡ κόρη σου, ἡ γυναῖκά μου νηλαδῆ, μοῦ εἶπε κατὶ ἀσχημα λόγια. Θαρρῶ πὼς μὲ εἶπε μεθύστακα, γουρούι, ἔνεκα γιὰ ἓνα γλέντι πού κάναμε μὲ τὸ Μπουκοῦ καὶ μὲ τὸ γιό τοῦ Μποντένιου. Τότε τῆς ἀπάντησα νὰ μοῦ ξεφορτώνεται, ἀλλὰ μὲ καλὸν τρόπο, ὄχι ἄγρια. Μὰ αὐτὴ μ' ἄρχισε χειρότερα. Εἶσαι τέτοιος, εἶσαι τέτοιος, τοῦτο, κέινο. Τότες ἐθύμωσα κι' ἐγὼ καὶ τῆς ἔδωσα μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά. Ἀλλὰ ἔτσι γι' ἀστεία, δίχως κἀκίκα, δὲν ἤθελα νὰ τῆς κάνω κακὸ. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ ἠσύχασε. Τὴν ἄλλ' ἡμέρα παραπονέθηκε «δὲν ξέρω, λέει, τί ἔχω ἐδῶ στὴν κοιλιά μου, κατὶ ὅμως ἔχω καὶ μὲ πειράζει» σὰν νάχω κανένα ζῶο καὶ μοῦ τρώει τὰ σωθικά.» Δὲ μᾶς φάνηκε καὶ σοβαρὸ. Ἐκανε τὴ δουλειά της, πήγαινε ἔρχοταν, ἔδινε κρέας στοὺς μουστερηίδες. Προφῆς τὴν ξαναπιάνει αὐτὸ τὸ πράγμα. Πέφτει στὰ ροῦχα καὶ ἡ κοιλιά τῆς ἄρχισε νὰ φουσκῶνῃ. Κ' ἐβγάξε κατὶ μουγκρητά!... Ἴσαμε πού ξεψύχησε Νά μὲ πάρη ὁ διάλοιο, ἂν πῆγε ποτὲς ὁ νοῦς μου πὼς μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά ἔτσι παίζοντας, δίχως θυμὸ, μπορούσε νὰ πεθάνῃ μιὰ γυναῖκα!...

Ὁ Πιπέρης ἔβουσε τὸ σβέρχο του καὶ σκεπτικῶς ἐπανάλαβε:

— Ντσοῦ, ντσοῦ, ντσοῦ! Εἶδες ἐκεῖ θαύμα!

Καὶ προσέθεσε μὲ φωνὴ μ' οὐλοπιμένη:

— Τὶ εἶμαστε ὅμως. Ψεύτικοι! Ἐστὶ δὲ πέθανε καὶ ἡ Πιπέριανια, ἡ μάνα τῆς; Σὲ δύο λεπτὰ. Πέφτει τὸ δένδρο ἀπάνου τῆς καὶ τὴν ἀφίνει ξερή!

— Ἐστὶ εἶναι, ἔτσι, εἶναι, εἶπε στεναζόντας ὁ Τσακίστρας. Τώρα θὰ θέλης πιστεύω νὰ τὴν ἰδῆς, αἰ; Νά, κεῖ ἀπάνου εἶναι, ἂν θέλης εἶναι.

Ὁ Πιπέρης ἀποκρίθηκε:

— Ἐ, ἄς πάμε νὰ τὴν ἰδοῦμε...

Ἐπῆγαν καὶ οἱ δύο ἀπ' ὅπως ἀπὸ τὸ χασάπικο, ἀνέβηκαν σὲ μιὰ σκάλα σκοτεινὴ κι' στάθηκαν μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μισοανοιγμένη.

Ὁ πεθερὸς εἶπε στὸν γαμπρὸ του:

— Πέρασε 'μπρός,

— Ὅχι, πέρασε τοῦ λόγου σου.

— Ὅχι, ὄχι. Ἐοὐ πέρασε.

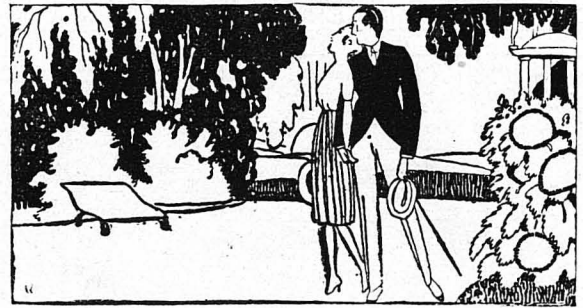
Ἐρπῆκαν στὸ δωμάτιο περπατώντας στὰ νύχια. Ὁ Πιπέρης ἔβγαλε τὸ σκουφὸ του καὶ τὸν ἐγύρισε μὲ σεβασμὸ στὰ δάχτυλά του. Τὰ μικρὰ του τὰ μάτια εἶχαν γαίνει ὀλοστρόγγυλα καὶ πολὲν μεγάλη. Τὰ σφιγμένα γέλιό του ἐκλείναν τὸ στόμα του σὲ δύο πτυχές φουσκωμένες. Ἐκίτταξε γύρω του. Ἐπάνω στὸ ξυλοκρέββατο μιὰ γυναίκα ἦταν ξαλωμένη, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνεστραμμένο, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φριζωδῶς τραβηγμένα, μὲ χρώμα μολυβί, μὲ σῶμα ἀκαμπτο, κάτω ἀπὸ ἓνα σεντόνι, τὸ ὁποῖο ἀπετύπωνε τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ σώματος. Τὰ χέρια της, σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐκοιτούσαν ἓνα εἰκόσιμα. Κοντὰ στὸ κρεβάτι μιὰ γοργὰ καθότανε καὶ ἔλεγε προσεγγές, καὶ κοντὰ στὴ γοργά, ἔπάνω σ' ἓνα τραπεζί, χωμένη σὲ μιὰ μπουκάλα, μιὰ λαμπάδα ἐκαίγε.

Ὁ Πιπέρης ἔκανε τὸ σταυρὸ του κα' ἐπλησίασε στὸ κρεβάτι. Ἐκίτταξε κάμποσα λεπτά τὴ θυγατέρα του, προσπαθώντας κάποτε—κάποτε νὰ σκύνῃ ἀπὸ πάνω της, σὰν νὰ ἦθελε νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἐπειτα σκονόταν πάλι κρατημένος ἀπὸ ἓνα φόβο ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔβαλε τὸ χοντὸ χέρι του στὸ χέρι τῆς πεθαμένης καὶ τὸ ἀπέσυρε ἀμέσως κίμωντας ἓνα μορφασμὸ ὀδυνηθ, σὰν ἀνηλπίος ποῦ ἄγγιξε πυρακτωμένω σίδερο. Ἐγύρισε καὶ ἐπλησίασε τὸν γαμβρὸν του, ποῦ εἶχε σταθῆ στὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

— Εἶναι πεθαμένη, πραγματικά, γιατί' εἶναι κρύα, πάγος!

Σανακατέβηκαν στενοχωρημένοι, ταραχμένοι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἀπὸ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνο-

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΗΣΙΣ

ΕΛΛ

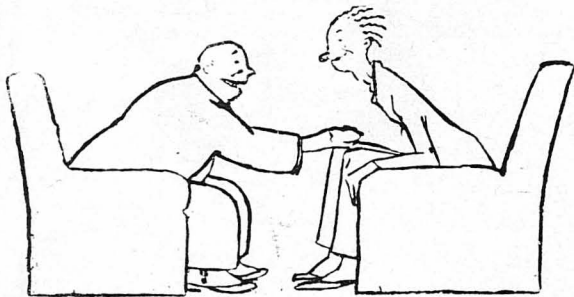
Ἡ νόστα εἶναι ἀπαλή καὶ γλυκειά... Σὲ περιμένω. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ θεῖο δῶρο τῆς παρουσίας σου, μικροῦλά μου ;
 Ἐξέρεις, πῶς δὲν ζῶ καὶ δὲν ἀναπνέω παρὰ ὅταν εἶσαι κοντὰ μου. Εἶσαι καλὴ, ὅσο εἶσαι ὄμορφη. Καὶ μὲ λυπάσαι.
 Ἐξέρεις πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἀντίκρισα τὰ ὄρατα μεγάλα παιδιάτικα μάτια σου εἰμαι ἓνας ἄλλος ἀνθρωπος ;
 Ἦμιον δυστυχῆς καὶ ὅλα μαύρα τὰ ἔβλεπα στὸν πικρὸ αὐτὸ κόσμον... Ποθοῦσα τὸ θάνατο, ποῦ θὰ μὲ λύτρωνε ἀπὸ τὴν πληξὶ καὶ ποθοῦσα ἀγνωστες ὄμορφεις, νέες συγχρησῆεις, καὶ δὲν εὐρίσκα πούθενά τὴ χαρὰ...
 Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ σὲ εἶδα μὲ τὸ ἄσπρο σου φόρεμα, ἀλλάξαν ὅλα... Ὁ οὐρανὸς ἔγινε πλατύτερος καὶ ὁ ἥλιος θερμότερος. Τὰ λουλούδια μοῦ γλυκαίνουν τὴν ψυχὴ... Τί εἶναι αὐτὸ τὸ μυστήριον ποῦ ἔγινε στὸ πέρασμά σου, μελαγχροινὴ μου θεά ;
 Περιμένω. Βέβαια δὲν θάργησῃς. Θὰ φιλήσω πάλι τὰ ὄμορφα χέρια ποῦ μοῦ φέρνουν τὴν εὐτυχία... Θὰ χαϊδέψω τὰ μαλλιάκι σου καὶ θ' ἀκούσω τὴ φωνὴ σου !

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Εἶσαι κακός... Γι' αὐτὸ κ' ἡ γυναίκες σὲ ζητιάζουν μὲ φόβον καὶ περιφρόνησι. Στὰ μάτια σου διακρίνουν κάτι ποῦ τῆς τρομάζει... Ἄ, εὐὸ δὲν ξέρεις τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἀρέσει... Εἶναι ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κλωσώνη... Ἐσὺ εἶσαι ὄμορφος καὶ καμμιὰ ποτὲ δὲν τὸ ἀρνήθηκε. Ἐχεις ἀνάστημα καὶ χάρι καὶ δὲν σοῦ λείπει ἡ ἀνδρεία... Μὰ δὲν ἀρκοῦν αὐτὰ... Εἶσαι δυνατὸς καὶ πλούσιος. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Μὰ πρόσεξε στὰ λόγια μου.
 Ἄν ἀκούσῃς καὶ σὺ λόγια ἐρωτικά ἀπὸ γυναίκα, μὴ τὴν πιστέψῃς. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπηθῆς.
 Θὰ εὐρῃς πολλὰς κοπέλλες, ποῦ θὰ σὲ κοροϊδεύουν... Καὶ ἡ δίψα τῆς ἀγάπης ποῦ εἶναι καὶ στὴ' περὶ κακῆς καρδιά, θὰ σὲ κἀνῃ νὰ διστᾶσῃς, Καμμιὰ δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ, θυμήσου με.
 Τὰ λόγια μου αὐτὰ θὰ δηλητηριάσουν τῆς περὶ ὄμορφες στυγμὲς σου. τὸ ξέρω. Ἡ γυναίκες θὰ σὲ φοβηθοῦν, καὶ πάγος θὰ εἶναι γιὰ σένα ἡ καρδιά τους...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στὴν τελευταία σου ματιὰ, ἡ καρδιά μου ἀπέθανε. Ποιὸς, λοιπόν, ψυχὴ μου, σοῦδωσε αὐτὴ τὴ συμβουλή ;
 Δὲν ἠλιτζα—ἠλιτζα μου—νὰ σὲ ἰδῶ νὰ κἀμῃς νὰ χωροῦν οἱ ἐχθροὶ μου καὶ οἱ δικοὶ σου!—Δὲν πιστεύω πῶς θὰ μὲ στηρίξῃς τὴν ἀγάπη σου.—Γιατί αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις κὼι γιατί αὐτὸς ὁ χωρισμὸς ;
 Δὲν στέργεις νὰ δώσῃς στὴν καρδιά μου τὸ μεγάλο γιατρικὸ τῆς παρουσίας σου ; Γιατί μόνῃ ἡ παρουσία σου εἶναι τὸ μόνο μου γιατρικόν.
 Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω—ὁ πεγγάρι τῶν πεγγαριῶν—ὅτι θὰ λησμονήσῃς ἐκεῖνον ποῦ ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσῃ καὶ πῶς θὰ τὸν ἀφήσῃς ἔτσι, ληπτημένο...
 Ἐχουν οἱ ἀνθρώποι γιορτὲς ποῦ τῆς περιμένουν μὲ χαρὰ. Ἡ μεγαλῆτερος γιορτὴ γιὰ μένα θὰ ἦσαν—ὁ φῶς τῶν ματιῶν σου—πάλι νὰ σ' ἀπαντήσω.
 Εἶναι πιστὰ ποῦ οἱ ἄλλοι μεθοῦν μ' αὐτὰ.
 Τὸ μόνο πιστὸ ποῦ μεθάει ἐμένα, εἶναι ἐκεῖνο ποῦ πίνω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου.
 Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γύρισε πίσω σιμὰ μου!
 Ὡ σὺ ποῦ μὲ πλήγωσες μὲ τῆς σαῖτες τῶν μάγων ματιῶν σου, δεῖξόν γιὰ μένα σπλαχνική!
 Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πῶς ἡ καρδιά μου δὲν ἔπαυσε νὰ σ' ἀγαπᾷ!..
 (Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ) *Ἐβν Ἀλῆ Ἐλ Μακκὺ

οῦσαν καθόλου.

— Μωρὲ κρύα ποῦ ἦτανε! ἐπανελάμβανε ὁ Πιπέρης, ἐνῶ κατέβαινε τὴ σκάλα.

Ὁ Τσακίστρας ἀπαντοῦσε:

— Καὶ πόσο κίτρινη! Τί κίτρινάδα!

Στὸ μαγαζὶ ἐκυττάχθηκαν.

— Δὲν παίρνεις κανένα κρασί γιὰ νὰ συνέρθῃς; ρώτησεν ὁ γαμπρός.

Ὁ πεθερὸς εὐχαρίστησε:

— Τὸ παίρω ἓνα κρασί... Καὶ δὲν εἶναι πέντε ἔξη μέρες ποῦ ἦτανε χαρὰ Θεοῦ, Ντισοῦ, ντισοῦ, δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου!..

Ἐστρώθησαν σ' ἓνα τραπέζι τοῦ καφενείου ἐμπρός σὲ μιὰ μοπιτίλλια κρασί καὶ ἐμίλησαν πολλὴν ὥρα γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κρέατος, γιὰ τὴ βοσκή, ποῦ δὲν ἦταν καλὴ ἐκεῖνὴ τὴ χρονιά, γιὰ τὸ παζάρι τοῦ Σασάν.

Ὁ Πιπέρης παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἐπολοῦντο πειὰ ὅπως ἄλλοτε τὰ ζῶα.

— Ἄν δὲν εἶγαμε καὶ τοὺς Σπανιόλους καὶ τοὺς Ἀρμανδιανούς νὰ μᾶς τ' ἀγοράζου, τί θὰ γινόμαστε !

Ὅταν σηκώθηκαν, ἀφοῦ εἶχαν ἔρθει στὸ κέφι, ὁ Πιπέρης εἶπε στὸν Τσακίστρα:

— Καὶ ποῦ νὰ γλυτώσουμε ἀκόμα; Πότε θὰ τῆνε θάψουμε;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; Αἰῶριο Κυριακὴ ἔχω νὰ σράξω ἓνα βόδι.

— Βέβαια..

— Τὴ Δευτέρα ἔχουμε τὸ παζάρι. Νὰ ἀφήσω τὸ πρᾶμα μου νὰ βρωμῆσῃ ;

— Βέβαια.

— Μεγάλῃ δυσκολία αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

— Καὶ εἶναι ποῦ δὲ βασταίει, βλέπεις, τὸ λείψανο. Θὰ βρωμῆσῃ κα' αὐτὴ!..

— Σωστά, τί νὰ κάνω δὲν μοῦ λές ;

Ὁ Πιπέρης ἐσκέφθη μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε :

— Δὲν παίρνουμε ἀκόμα μιὰ μοπιτίλλια ; Καὶ βλέπουμε...
 ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΙΡΜΙΩ

